

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 281.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

δυσκόλοις ἀνδρά. ἐν δὲ τοῖς δεξιῶν,
μετερίοις. ἢ δὲ καὶ ἡ θεία ῥοπή χεῖ-
ρα ὀρέξῃ, ῥᾶον τὰ συμπίπτοντα οἴ-
σονται. ὅπερ εὖ μάλα ἔπισημαίνουσι, ὁ
τῆς τῷ Χριστῷ χρησιμῶν ἀεικῶν ἐρμη-
νεύς, ἔφη. ποιήσει σὺ τῷ πειρασμῷ
καὶ πῶς ἐκβασιῶν τῶ δυνάσται ὑπε-
ρεγκῆν.

Τῷ αὐτῷ στα.

Ἡ εὐχὴ, ἢ ὁ κύριος ἐδίδαξε τοῖς
οἰκείοις φοιτηταῖς, οὐδὲν γήϊνον ἔχει,
ἀλλὰ πάντα οὐράνια, καὶ εἰς ψυχῆς
ἀφέλειαν βλέποντα. οὔτε γὰρ ἀρχὴν
οὐ πλοῦτον, οὐ χάλλον, οὐ ῥόμην, οὐκ
ἄλλο οὐδὲν τῆς ῥαδίας μαρμαρινοῦδων
ἀπείσθη παιδεύει. ὦν γὰρ καὶ πα-
ρόντων ἀπέχουσα κελεύμεθα, τέ-
τοι ἀπόντων αἰτεῖν πῶς ἀπόλαυσιν,
ἀφελίαν. καὶ αὐτὸ τὸ δοκοῦν μικρὸν
εἶναι καὶ ἀσάπτον, μάλιστα μὲν περὶ
τῆς θείας λόγῳ ἐδίδξε σοφοῖς ἀνδράσιν ἐ-
φήσθη, τοῦ τὴν ἀσάματον ψυχὴν τρέ-
φοντος, καὶ εἰ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τρέ-
πον πῶς κεραιδῶν καὶ χρυσοῦτος,
διὸ καὶ ἔπιούσιος ἄρτος εἶρηται, τῆς
τῆς οὐσίας ὀνόματος τῆ ψυχῆ μάλ-
λον, ἢ τῶ σώματι ἀρμόδιοντος. εἰ δὲ
καὶ περὶ τῆς κατήμενου ἄρτε ἔπιζη-
τεῖν, πνευματικῆς ἀν εἰ λαμψῶς τε
καὶ φιλοσόφῳ ἀγαθίας. ταῦτα πῶς
αἰτῶμεν ἀ ἐδιδάχθημεν, καὶ μὴ
τὰ ῥαδίας σβεννύμενα. ἀθλιότητος
γὰρ ἀν εἶναι καὶ ἀνοίας πολλῆς. ταῦτα
αἰτεῖν, ἀ κελεύθημεν καὶ ἔχοντες
ἀποσείσασθαι.

Εὐτονίῳ διακόνῳ.

Εἰ πάντα ποιούτων ἡμεῖς, καὶ πᾶ-
σαν ὑποθέσιν σκαυδάλῃ αὐτὸ φρε-
νον ἀνασώντων, πινὲς ἐθελοχρακοῦτες
κακηγοροῦσιν, εἰ καὶ λυπηρὸν ἔστιν,

quos tu depelli posse negas, depulsio, est in
rebus aduersis fortitudo, in letis modestia.
Quòd si diuinum quoque numen au-
xiliatē manū porrigat, rerum euentus
facilius feremus. Quòd cū optimus
oraculorum Christi interpres compertis-
simum haberet, his verbis usus est, faciet
cum tentatione prouentum, ut possitis
susti nere.

Eidem. 281.

Oratio ea, quam Dominus discipulos
suos docuit, nihil terrenum habet, sed om-
nia caelestia, & ad animæ utilitatem ten-
dentia. Non enim imperium, non opes &
copias, non pulchritudinem, non robur,
non aliud quicquam ex his, quæ citò flac-
cescunt, postulare docet. Nam à quibus,
etiã cū præstò sunt, abstinere iubemur,
iis, cū absunt, ut fruamur postulare, fu-
peruacaneum est. Quin hoc etiam ipsum
quod paruum esse atque in sensum cade-
re videtur, potissimum de diuino sermone
(qui animam corporis expertem alit,
atque in ipsius essentiam quodammodo
miscetur, & manat. Vnde etiam super sub-
stantialis panis dictus est, substantiæ nimi-
rum vocabulo animæ potius quàm cor-
pori congruente) intelligendum esse do-
ctis viris placuit. Atque, ut etiam de quoti-
diano pane, qui ad tuendum & consuã-
dum corpus accommodatus est, dictum
esse demus, ipse quoque, si modum spe-
ctes spiritualis efficitur. Etenim nihil præ-
ter panem requirere, spiritualis procul-
dubio, ac præclaræ & philosophicæ men-
tis fuerit. Quæ cū ita sint, ea, quæ edo-
ctifumus, postulemus: ac non ea, quæ faci-
lè extinguitur. Ingentis enim miseriæ at-
que amentię fuerit hæc petere, quæ etiam
cū habemus, excutere iussi sumus.

Eutonio Diacono. 282.

Si nobis quiduis facientibus, atque om-
nem offendiculi materiam radicibus e-
uellentibus, quidam destinata malitia nos
maledictis lacerat, & si hoc molestum est,